

Spoštovani gospod Doropoljski!

Pred nekaj leti sem Vam enkrat pisal. Tistikrat sem bil še srečen. Danes Vam zopet pišem. Žalostno je danes moje pismo. Moje-ga zlatega, zlatega atka so mi vzeli že kar prvi dan v vojno. Ime mu je: Ivan Glinšek, učitelj pri Sv. Jurju pod Donatom, sedaj nad-poročnik.

Pošiljam Vam priloženo sličico. Vi ne veste, kako je moj atek dober in kako ga imam rad. Vsak dan molim k ljubemu Bogcu, da mi ga ohrani zdravega in ga privede do-mov. Letos sem zadnje leto na ljudski šoli. Jeseni vzamem slovo ter grem študirat. Naj-rajši bi bil vojak, da bi šel pomagat svojemu atku. Kako morajo biti Vaši otroci srečni, da ste pri njih doma. Kako prazno je vse pri nas. Bog daj kmalu zmago in srečno. vrni-tev naših junakov! Zbogom!

Z vsem spoštovanjem Vas pozdravlja Vaš
Vane Glinšek.

Odgovor:

Ljubi Vane!

Da bodo moji koticarji spoznali Tvo-jega očeta, priobčujem njegovo podobo na tem mestu. Tako sem pripravljen storiti tudi drugim koticarjem, ki imajo svoje očete v vojni. Pošljejo naj mi fotografije, drugo pre-skrbim jaz!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

To nisemce je prvo, ki Vam ga danes pišem. Star sem 13 let. Hodim zadnje leto v 3 razredno šolo v Hočah. Enega brata imam tudi v vojni ter ni še nič ranjen. Prosim, če bi priobčili to pismo v „Zvončku“.

Presrčno Vas pozdravlja

Alojzij Mulec, učenec 3. razreda
v Hočah.

Odgovor:

Ljubi Alojzij!

Želim od srca, da ostane Tvoj brat zdrav do konca vojne.

*

Velespoštovani gospod Doropoljski!

Brala sem v „Zvončku“, da radi spreje-mate pisma malih otrok. Hodim v šolo v prvi razred, četrti oddelek. Stara sem 11 let. V šoli računimo, beremo in časih tudi po-jemo. Peti znam dobro.

Klanja se Vam vdana

Lizika Gregorčeva, učenka
v Šmihelu.

Odgovor:

Ljuba Lizika!

Lepe pesmi glas sega v deveto vas! Zato pa le veselo prepevaj lepe slovenske pesemce, da bo že Tvoje petje oznanjalo: Lizika je vrlo slovensko dekle!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se namenil, da Vam en-krat pišem. Vem, da dobite iz naših krajev malo pisem za svoj kotichek. Star sem 13 let. V šoli se najrajši učim petja, računstva, zem-ljepisa in zgodovine. Naš gospod učitelj je jako dober, zato pa tudi radi hodimo v šolo.

Leto 1915. je res žalostno. Naši bratje, sinovi, očetje itd. veliko trpe na bojnem po-lju. Zato moramo, kateri smo doma, vdano moliti za naše hrabre vojake. Moliti pa tudi moramo, da bi se skoraj sklenil mir naši ljubi Avstriji.

Sedaj sklepam svoje pisanje in Vas prosim, da bi ga natisnili v svoj kotichek. Zdaj Vas in čitatelje „Zvončka“ prav srčno pozdravlja Vam vdani

Josip Vrabčič, učenec v Lepi njivi nad Mozirjem.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Res je, da dobim iz Tvojih krajev redko-kdaj kak glas. Zato sem pa Tvojega toliko bolj vesel. — S Tvojo željo se pa strinjajo vsi moji mladi prijatelji.

*

Blagorodni gospod!

Danes Vam piševa prvikrat. Imava vsaka po 13 let in o Veliki noči bova izstopili iz šole. Potem pojdeva: jaz v trgovino, Micka pa za šiviljo. Uči nas gospod nadučitelj J. B., ki je jako prijazen. Učimo se vseh predmetov. Najrajša se učiva zgodovine, zemljepisa in obeh jezikov. Naš dobri gospod nadučitelj nama daje tudi nemških knjig; te nama potem pomaga predstavljati na slovensko. Seveda ostaneva navdušeni Slovenki do groba; ali če človek še nemški zna, pa tudi pride prav.

Za danes dosti, pa še prihodnjič.

Najvdaneje Vas pozdravljata:

Angela Strmškova in Micka Treplova,
učenki II. raz., 2. odd. v Bočni.

Odgovor:

Ljubi prijateljici!

Kamorkoli gresta, kjerkoli bosta — naj stoji Vama ob strani mila sreča! A držita se vedno in povsod današnje svoje obljube: Ostanita vrli, pošteni, značajni Slovenki!

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz se Vam drznem pisati. Zvedela sem, da ste velik prijatelj slovenske mladine, zato Vam tudi jaz pišem par vrstic. Stara sem 11 let. Hodim v I. razred IV. oddelek slov. Ciril in Metodove šole v Kopru. V šoli se najrajša učim slovenščine in nemščine. Slovenščine se rada učim, ker je moj materni jezik. Nemščino pa, ker se je potrebuje, ako se gre v višje šole. Tukaj v Kopru je samo ena slovenska šola za dečke in deklice. Gimnazija, učiteljske in druge ljudske šole so vse italijanske. Mi se ne sramujemo svojega milega slovenskega jezika. Peto leto je, odkar stoji naša slovenska šola v Kopru. Ima samo en razred in 4 oddelke. Prvi učitelj je bil gospod Borštnik. Sedaj imamo gospodično Pfeiferjevo. V šoli nam posoja knjige, med temi tudi „Zvonček“, ki ga jako rada čitam, ker se tudi s tem mnogo lepega naučim. Po-

sebno, če je o vojni, mi ugaja. Jaz imam že dva strica v vojni. Upamo pa, da kmalu konča vojna, in se naši vrli vojaki vrnejo zmagovalno domov. Moj oče je čuvaj v tukajšnji kaznilnici in ni šel na vojno, ker ima že 50 let. Imam še dva brata in eno sestro. Starejši brat hodi v mornarsko šolo v Trst.

Prosim, potisnite to moje pisemce v svoj kotichek.

Srčno Vas pozdravlja Vam vdana

Ema Ferjančičeva.

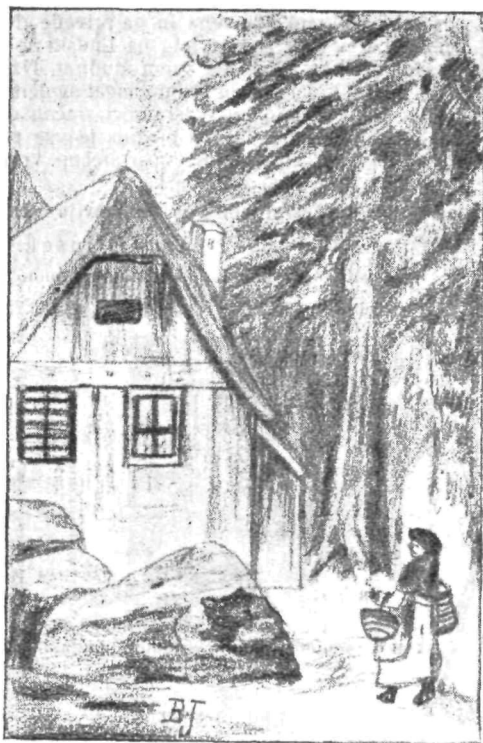
Odgovor:

Ljuba Ema!

Svoj materni jezik moramo ljubiti in negovati. Tako delajo tudi drugi narodi. Pesnik pravi: „Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peči!“

*

Kotičkove risbe.

B. Jereb; Koča v gozdu.